

Petra Schierová

CHLUPATÝ
DÁREČEK

FRAGMENT

Chlupatý dáreček

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Petra Schierová
Chlupatý dáreček

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

CHLUPATÝ DÁREČEK

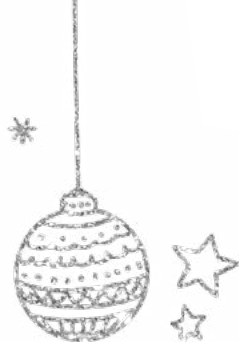
Petra Schierová

FRAGMENT

Copyright © Petra Schier, 2007
Translation © Lucie Simonová, 2021
Cover images © Eric Isselee; Franzi; xnova / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-5401-8 (1. vydání 2021)
ISBN e-knihy 978-80-253-5424-7 (1. zveřejnění 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5425-4 (1. zveřejnění 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5423-0 (1. zveřejnění 2021) (ePDF)

Nejlaskavější tvor na světě je mokrý pes!
(Ambrose Bierce)

PROLOG

Noc byla temně černá. Ve vrcholcích stromů se proháněl vánek a následně sestoupil mezi jejich kmeny, kde se proměnil v dutý hvízd.

Ledovým vzduchem plachtilo pár sněhových vloček, které na zemi vytvářely nádhernou sněhovou peřinu.

Tajfun se ve svém temném přístřešku schoulil do klubíčka, čumák měl položený na tlapkách.

Domů, byla jeho jediná myšlenka. *Chci zpátky domů.*

Jak má ale najít cestu?

Nešťastně mžoural do tmy, která ho tížila jako velké černé závaží.

Žaludek se mu svíral hlady, tlapky ho pálily mrazem. Během dne se čas od času vyplazil ze svého úkrytu, trochu se proběhl, zvedl nožku a chvíli lízal sních.

Ale teď, uprostřed noci, se ven neodvažoval. Stejně jako již několikrát v uplynulých hodinách začal smutně kňučet a byl rád, že slyší alespoň svůj vlastní hlas.

Najednou se zarazil. Z dálky se ozývalo tiché a jasné zvonění. Neslyšel už něco podobného?

Tajfun zvedl hlavu a naslouchal. Zvonění se stávalo stále hlasitější a nyní již jako by se ozývalo přímo nad ním.

Opatrně vylezl ze svého úkrytu a zaštěkal. Široko daleko ale nebylo nic k vidění. Zvonění jako by se neviditelně vznášelo ve vzduchu přímo nad ním. Tajfun rozrušeně poskakoval a nepřestával štěkat.

V následujícím okamžiku zvonění ustalo a kolem se opět rozhostilo ticho.

Tajfun se udiveně rozhlížel. Co to asi tak mohlo být?

Všiml si, že z oblohy zase začal padat sníh, a stáhl se zpátky do svého přístřešku. Znovu se schoulil do klubíčka a zavřel oči. Bylo zvláštní, že se najednou již necítil tak sám a sklíčený.

Jeho poslední myšlenka před usnutím byla: *Zítřka, zítřka se určitě dostanu domů.*

1. KAPITOLA

Voda!

„Ani to nezkoušej!“

Nádherná, teplá, voňavá voda!

„Zůstaň, kde jsi!“ Andrea Rehlmannová, která si právě užívala koupel, se na rozčuchaného hnědočerného křížence přísně podívala.

Tajfun vrtěl zadkem a ocasem narážel v pravidelném rytmu do dveří od koupelny. Potom o několik kroků ustoupil.

„Tajfune, ne!“

Ale jo!

Pes byl jedním skokem ve vaně. Voda s hlasitým plesknutím vyšplouchla přes okraj a všude kolem stříkala pěna.

„Au, zatraceně!“ Andrea zalapala po dechu. Tajfun jí právě přistál na břicho a zadními tlapami se jí bolestivě zaryl do podbřišku. „Slez ze mě! Ven z vany, ty netvoře!“ křičela rozzuřeně.

Tajfun jí nadšeně olizoval obličej.

A proč, vždyť je to tady skvělé!

„Co se to tady...? A já, Tajfun!“ Emma potlačila úsměv a šla své mámě pomoci. Snažila se přátelsky štěkajícího psa vyndat z vany. „Jak ses, prosím tě, dostal do vany?“ vysoukala ze sebe a už se nepokrytě smála.

No, jak asi? Skočit do vany přece není vůbec žádný problém.

Společnými silami se jim podařilo Tajfuna zvednout z vany a postavit ho na kobereček. Andrea sáhla po ručníku a omotala si ho kolem těla. „Ten netvor na mě prostě skočil! Člověk před ním není v bezpečí ani v koupelně. Emmo, to už je opravdu trochu moc. Podívej, jaký tady nadělal svinčík. Všechno je úplně mokré a...“

„Mami, já to vytrů.“ Emma Tajfuna pohladila po srsti, ze které odkapávala voda. „Nejdřív ale musím usušit Tajfuna, aby neřápal mokrý po celém domě. Jinak bude táta nadávat.“

Vzala z poličky starý flekatý ručník a začala s ním Tajfuna frotýrovat, což se mu viditelně dost líbilo.

„Takže táta bude nadávat? A co já? Já mám všechno brát s ledovým klidem?“ zeptala se Andrea. Tváře měla stále ještě zarudlé zlostí. Roztržitě si zasunula tmavě blondaté vlasy zastřižené k bradě za ucho. „Ráno se vyválněl v nějaké kaluži a špinavými tlapkami se prošel po podlaze. A teď tohle.“ Rozpřáhla ruce, jako by chtěla svým gestem obsáhnout celou koupelnu. „Nejsem tady přece od toho, abych pořád uklízela!“

„Ale mami! Přece to není tak hrozné.“

Taky si myslím. Voda je prostě skvělá. K čemu tolik rozruchu?

Emma složila mokrý ručník a položila ho na topení. Potom se pustila do vytírání podlahy. „Tajfun má prostě jenom strašně rád vodu.“ Pozorovala, jak se její máma osušila a oblékla se. „Máš na břicho škrábanec.“

Andrea se na ni výhružně podívala.

„Dobře, dobře, my už jdeme. Tajfune, pojd.“ Emma vyždímala hadr, přehodila ho přes okraj vany, vzala psa za obojek a táhla ho za sebou do svého pokoje.

Pro jistotu zavřela dveře.

„Co ty si vlastně myslíš?“ pohrozila mu v legraci prstem.

Hm, jak jako co si myslím?

Tajfun se posadil na zadní a s vyplazeným jazykem funěl. Vypadalo to, jako kdyby se usmíval od ucha k uchu.

„Přece víš, že do koupelny nesmíš. Máma je teď naštvaná, řekne to tátovi a potom...“ Emma si povzdychla a posadila se ke staromódnímu toaletnímu stolku se zrcadlem, který měla po své prababičce, a na který byla strašně pyšná.

Ale co, to přece není žádný důvod ke smutku.

Tajfun vstal, došel k ní a olízl jí ruku. Potom zalezl pod stolek a stočil se Emmě k nohám.

Emma se šťastně usmála a zahýbala prsty u nohou.

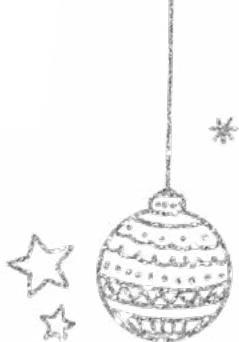
Tajfuna si před deseti dny přivezli z útulku. Byla to láska na první pohled, tedy alespoň u Emmy a jejího mladšího bratra Tommiho. Rodiče byli trochu zdrženlivější a dohodli se s útlukem na čtyřtýdenním zkušebním období. Mezi Vánoci a Novým rokem se rozhodne, jestli u nich Tajfun bude smět zůstat napořád.

Jestli to ale bude takhle pokračovat...

Tajfun byl přitom opravdu milý pes, a navíc dobře vychovaný. Dostal se do útulku jako štěně a prošel kompletním výcvikovým programem v psí škole. Poslouchal na slovo... pokud tedy neviděl vodu. To byl najednou úplně bez sebe. Ve vodě byl Tajfun ve svém živlu. Hned první den skočil do vesnického rybníku, přestože byl téměř zamrzlý. Nikomu to ale nepřišlo divné, protože Tajfun byl napůl labrador a tahle rasa je známá svojí láskou k vodě. Navíc měl v sobě neuvěři-

telnou energii. Všem už jim bylo jasné, proč se Tajfun jmenoval právě tak, jak se jmenoval.

Emma si znovu povzdychla a začala si česat své polodlouhé kaštanové vlasy. Už si psa z celého srdce zamilovala, nyní se ale nad ním začala stahovat mračna.

2. KAPITOLA

„Je pravda, že Tajfun skočil k mámě do vany?“ zeptal se Tommi, zatímco se soukal ze zimní bundy a čepici si sundal tak rychle, až mu jeho tmavě blondaté vlasy trčely do všech stran.

Emma si rychle přiložila prst na rty. „Pšt! Hlavně o tom nezačíněj, když je poblíž táta.“

„Škoda, že jsem zrovna spal u Jannika,“ pokračoval Tommi nevzrušeně dál. „Býval bych to rád viděl.“

„Tátovo nadávání by sis ale určitě nechal rád ujít. Umyj si ruce a jdi rovnou do kuchyně, bude jídlo.“ Emma pokyvovala hlavou a dívala se za Tommim. Snad o tom nezačne zase hned znovu. Zlobit se na něj ale nemohla, bylo mu přece jenom teprve jedenáct, o čtyři roky méně než jí.

Emma následovala bratra do kuchyně a vzala mámě z ruky talíře. Zatímco prostírala stůl, pronesla směrem k Tommimu: „Mohl bys jít zítra odpoledne Tajfuna vyvenčit ty? Andy mě pozval na bruslení do haly.“

„Ou, ou!“ řekl Tommi s opovržením. „Andy – kšandy! Je to teď tvůj kluk? Má ve vlasech vždycky víc gelu, než se vejde do celé tuby! Jsi na něj potom celá přilepená? Pusa, pusa!“ Tommi našpulil pusy a hlasitě mlaskl.

Andrea zavrtěla hlavou. „Tommi, to už stačí. Emma se tě jenom na něco zeptala.“

Tommi na Emmu vyplázl jazyk. „Jasně že půjdu s Tajfunem na procházku. To je přece mnohem větší zábava než nějaké hloupé bruslení v hale.“

„Říkáš to jenom proto, že bruslím líp než ty.“ Emma se zakřenila. „A Andy nemá ve vlasech zase tolik gelu. Ty myslíš Andreho, ale ten,“ na chvíli jí potemněl pohled, „odjel na výměnu do Francie a ani se se mnou nerozloučil.“

„Říkám přece, že je to pitomec!“ Tommi se svezl na své místo.

Když Emma prostřela stůl, taky se posadila. Andrea přinesla mísu s polévkou a chleba. „Kde je zase ten Karel?“ zamumlala si pro sebe. „Už jsem mu říkala, že je jídlo.“

„Andreo!“ Karel Rehlmann rozrazil dveře a krajně nedůvěřivě se podíval nejprve na svoji ženu a potom na Emmu a Tommiho. „Proč mám zamčené dveře do pracovny?“

„Nejdřív si sedni.“ Andrea mu lehce nervózně nandala na talíř polévku. Snažila se přitom o nenucený směv. „Víš, trochu jsem uklízela a vyčistila jsem taky koberec...“

„Ten nový drahý koberec? Ten přece vůbec nebyl špinavý,“ divil se Karel a polkl první lžící polévky.

„No, víš...“

„Tati, Jannik mi ukázal svoji železnici,“ skočil mámě do řeči Tommi. „Říkal, že si přeje pod stromeček opravdové nádraží a díly pro krajinu a další vlak s opravdovými nákladními vagóny.“

Andrea se na syna vděčně podívala. Emma musela potlačit pousmáním. Tommimu to někdy myslelo rychleji, než by člověk předpokládal. Další scéně kvůli blátočivým tlapkám, které od oběda zdobí koberec v pracovně, ale nakonec stejně neujdou.

„Já ho vyhodím!“ zařval Karel sotva o půlhodinu později v pracovně a dal si ruce v bok. „Víte, kolik ten koberec stál? To psisko je naprosto nemožné. Je to prostě monstrum! Okamžitě půjde zpátky do útulku.“